

Arrest

nr. 185 200 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 13 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS loco advocaat O. GRAVY en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 22 februari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 oktober 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2013 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en dit duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht, hun centrum van belangen hier in België zou liggen over een goede actieve en passieve kennis van het Frans zouden beschikken wat ze staven aan de hand van attesten van de Franse taal, werkbereid zouden zijn en actief op zoek zouden gaan naar werk, hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier zouden willen uitbouwen hun dochter zouden aanmoedigen om zich in te zetten en te leven zoals een goed mens betaamt, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd en op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dit op economisch sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister zouden beschikken dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat ze hun kind zouden hebben ingeschreven bij de plaatselijke kleuterschool kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 28.09.2010 een asielaanvraag in die op 17.03 2011 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meteen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 6 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het inroepen van art 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor hen een trauma zou betekenen in dit stadium van hun integratie. Zij leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ten slotte menen betrokkenen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Middel aangehaald door verzoekende partij

Enig middel genomen uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, over de uitdrukkelijke schattingsfout en van de schending van art. 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de onvoldoende motivering en daardoor van het gebrek aan wettelijke toelaatbare reden en van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.

Weerlegging van de thesis gevoerd door de Belgische Staat in zijn nota met opmerkingen

1. Wat de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, over de uitdrukkelijke schattingsfout en van de schending van art. 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de onvoldoende motivering en daardoor van het gebrek aan wettelijke toelaatbare reden en van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.

In overweging dat in zijn nota met opmerkingen, de Belgische Staat merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelinwet onontvankelijk diende te worden verklaard;

Dat mijn verzoeker deze verklaring wenst te betwisten;

Dat in de beslissing dat het voorwerp vormt van dit beroep, tegenpartij beschouwt dat het feit dat mijn verzoekers sinds 2010 op het grondgebied wonen en dat hun kind naar school gaat en dat ze de Franse taal spreken geen buitengewone omstandigheid vormt;

Dat in dit geval, tegenpartij ten onrechte beschouwd heeft dat het verzoek onontvankelijk was met als reden dat er geen buitengewone omstandigheid aangehaald werd;

Dat tegenpartij absoluut niet terugkomt op het feit dat mijn verzoekers, vanaf het Belgische grondgebied een belangrijke vriendenkring ontwikkeld hebben, dat ze de Franse taal machtig zijn en dat hun kind naar school gaat;

Dat het feit over een duurzame plaatselijke verankering in België te beschikken, een element is dat toelaat een verblijfstitel op het Belgische grondgebied te bekomen;

Dat inderdaad, tegenpartij een gestereotypeerde argumentatie gevoerd heeft, die geen rekening houdt met de vernietiging van de inspanningen die door verzoekers gemaakt werden voor hun integratie, in het geval van hun terugkeer in hun land van herkomst om er een aanvraag om machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied in te dienen;

In overweging dat deze elementen het bestaan van buitengewone omstandigheden zal rechtvaardigen, die het aan verzoekers zal toelaten een aanvraag om machtiging tot verblijf van lange duur vanaf het Belgische grondgebied in te dienen;

Dat mijn verzoekers dus beweren dat tegenpartij haar beslissing niet gegrond gemotiveerd heeft;

Dat het dus aangewezen is zich uit te spreken overeenkomstig de beschikkingen van deze;”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* merkt de Raad op dat hem verschillende beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partijen toekomt klaar en duidelijk in het procedurestuk aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten door de bestreden beslissing en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze evenwel nalaten te doen. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Evenmin kan in casu gesproken worden van een stereotiepe motivering nu uit de motieven duidelijk blijkt dat ingegaan wordt op de specifieke elementen ingeroepen door de verzoekende partijen in hun aanvraag en dat daaromtrent wordt gemotiveerd. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partijen zijn het in essentie oneens met de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Het feit dat betrokkenen sinds september 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en dit duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht, hun centrum van belangen hier in België zou liggen over een goede actieve en passieve kennis van het Frans zouden beschikken wat ze staven aan de hand van attesten van de Franse taal, werkbereid zouden zijn en actief op zoek zouden gaan naar werk, hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier zouden willen uitbouwen hun dochter zouden aanmoedigen om zich in te zetten en te leven zoals een goed mens betaamt, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd en op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dit op economisch sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.
(...)”*

Het feit dat ze hun kind zouden hebben ingeschreven bij de plaatselijke kleuterschool kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 28.09.2010 een asielaanvraag in die op 17.03 2011 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meteen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 6 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.” en wijzen erop dat zij in België een belangrijke vriendenkring hebben ontwikkeld, dat ze de Franse taal machtig zijn en dat hun kind hier naar school gaat. Zij menen dat hun duurzame lokale verankering een verblijfsmachtiging zou moeten genereren. Zij stellen dat geen rekening wordt gehouden met het teloor gaan van hun inspanningen inzake integratie indien zij moeten terugkeren om in het herkomstland een aanvraag in te dienen.

2.7. De Raad wijst er evenwel nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. De Raad ziet trouwens ook niet in waarom een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen zou inhouden dat alle integratie-inspanningen verloren zouden gaan.

2.8. In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van hun kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekende partijen betwisten op geen enkele concrete wijze het motief dat het kind ook in het herkomstland naar school kan. Zij maken aldus niet aannemelijk dat het loutere feit dat het kind in België naar school gaat een hinderpaal vormt om de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.9. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER